

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce **O. O.**, narozen „X“, státní příslušnost: Nigerie,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, se sídlem 331 65
Tis u Blatna,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4,
Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2018, č. j. KRPU-26208-22/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 2. 2018, č. j. KRPU-26208-22/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinské nařízení“) a podle ust. § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 1. 2. 2018 ve 11.45 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce předně namítl, že žalobou napadené rozhodnutí omezuje jeho svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce, když jej žalovaná zajistila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, zatímco dle nařízení Dublin III a rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu jej bylo možné zajistit v daném čase jen na jeden měsíc, což v předmětné věci v případě února 2018 činí jen 28 dnů. Na podporu tohoto názoru žalobce zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 Azs 11/2015, a sp. zn. 5 Azs 201/2016. Dále žalobce namítal, že žalovaná nezkoumala a neodůvodnila existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pouze při existenci tohoto nebezpečí je možné rozhodnout o zajištění za účelem předání. K tomu poukázal na závěry Soudního dvora Evropské unie ve věci Al Chodor, kde soudní dvůr uzavřel, že čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2 ukládají členským státům povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Tato kritéria jsou obsažena v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce konstatoval, že k naplnění všech podmínek pro zajištění cizince podle nařízení Dublin III je potřeba předmětná objektivní kritéria vztáhnout na subjektivní skutkový stav a posoudit, zda je i v konkrétním případě naplněn předpoklad pro zajištění – existence vážného nebezpečí útěku. Pokud žalovaná opomněla posoudit existenci takového nebezpečí, resp. úvahu o existenci takového nebezpečí opomněla vtělit do svého rozhodnutí, způsobila podle žalobce nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Předně uvedla, že zákon o pobytu cizinců nezná zajišťování v jiných jednotkách než dnech, a proto je třeba přistoupit k zajišťování pouze v jednotkách dnů, přičemž žalobou napadené rozhodnutí se vydává a žalobce je zajišťován dle zákona o pobytu cizinců a nikoliv dle nařízení Dublin III. Žalovaná zvážila jednotlivé alternativy zajištění a dospěla k závěru, že nelze přistoupit v případě žalobce k uložení zvláštních opatření. Podle žalované je ve spisovém materiálu dostatečně doloženo dosavadní jednání žalobce, který je na území České republiky neoprávněně, sám do Itálie zpět, když zde podal žádost o mezinárodní ochranu, se legálně dostat nemůže, přičemž je u něj i dán zjevný úmysl nerespektovat své přemístění zpět do Itálie, neboť do Německa se chce dostat za každou cenu.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn dne 1. 2. 2018 ve 11.45 hod. poté, co jej kontrolovala hlídka PČR v Ústí nad Labem v mezinárodním linkovém autobusu na dálnici D8 – 78 km (benzínová stanice MOL) ve směru do Německa, kdy ze zajištěných dokladů a výpovědi žalobce bylo zjištěno, že je evidován jako žadatel o mezinárodní ochranu v Itálii. Žalobce dále v rámci podání vysvětlení dne 2. 2. 2018 uvedl, že nemá adresu trvalého pobytu v Nigérii s tím, že adresa jeho posledního pobytu je Itálie, kde byl v roce 2011 umístěn po svém odchodu z Nigérie v prosinci 2010 (přes Libyi) v uprchlickém táboře, neboť v Itálii požádal o azyl. V tomto italském uprchlickém táboře žil něco přes rok, poté žil v různých bytech ve městech Bari a Santeramo a živil se žebráním. V roce 2017 se seznámil se svojí přítelkyní J., která rovněž pochází z Nigerie, a v témže roce se jim narodila dcera S. O., které je nyní asi 5 měsíců. Dále žalobce uvedl, že jeho přítelkyně s dcerou asi před třemi měsíci odešly do Německa, jelikož v Itálii neměli peníze a měli partnerské potíže. Ve středu 31. 1. 2018 pak žalobce nasedl v Římě na autobus do Německa, aby si v Německu našel práci a také svoji přítelkyni s dcerou, přičemž cílem jeho cesty byl Berlín. Vedle toho žalobce uvedl, že si není vědomi překážek, které by mu bránily návratu do Itálie, když zde žil již 7 let a žádné problémy zde neměl. K tomu ovšem doplnil, že v Itálii není práce, a proto se tam nechce vrátit. Rovněž do Nigérie, kde žije jen již jeho matka, které měsíčně posílal 50 Euro na jídlo, ovšem poslední 3 měsíce již nic nemohl poslat, se vrátit nemůže, protože by zde zemřel hladu. Závěrem žalobce uvedl, že nemá peníze k vycestování do Itálie ani pro případné složení finanční záruky, k České republice nemá žádné společenské ani kulturní vazby, neboť tudy jen projížděl. Po svém propuštění hodlá zůstat někde, kde by získal práci, s tím, že cílem jeho cesty je Berlín.
8. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

9. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
11. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
12. Nejprve se soud zaměřil na námitku, že žalobou napadené rozhodnutí omezuje svobodu žalobce v nezákonné a nepřiměřené délce, když žalovaná zajistila žalobce na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, zatímco dle čl. 28 nařízení Dublin III a rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu jej bylo možné zajistit v daném čase jen na jeden měsíc, což v předmětné věci v případě února 2018 činilo jen 28 dnů. Již žalovaná správně podotkla, že zákon o pobytu cizinců nezná zajišťování v jiných jednotkách než dnech, oproti čl. 28 nařízení Dublin III, který hovoří o měsíční lhůtě pro podání žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí se vydává a cizinec je zajišťován dle zákona o pobytu cizinců a nikoliv dle nařízení Dublin III., je proto třeba ze strany žalované přistoupit k časovému vymezení trvání zajištění cizinců pouze v jednotkách dnů, což v případě žalobce žalovaná učinila. Dle názoru soudu žalovaná tudíž nepochybila, pokud v případě žalobce, kterého zajistila dne 1. 2. 2018, rozhodla o trvání jeho zajištění po dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovanou stanovená 30denní lhůta pro zajištění žalobce, která byla počítána již od 1. 2. 2018, v případě žalobce nekoliduje s jednoměsíční lhůtou pro předložení žádosti o převzetí či přijetí zpět upravenou v čl. 28 nařízení Dublin III, kdy počátek této lhůty je vázán na okamžik shody v systému EURODAC. Toliko pokud by tzv. Dublinské středisko OAMP MV ČR nedodrželo jednoměsíční lhůtou pro předložení žádosti o převzetí či přijetí zpět upravenou v čl. 28 nařízení Dublin III, odpadl by důvod zajištění, neboť by nastala situace předvídaná v ust. § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a u dotyčného cizince by muselo dojít k okamžitému ukončení jeho zajištění. Z obsahu správního spisu ve vztahu k žalobci přitom vyplývá, že již dne 5. 2. 2018 poté, co dne 1. 2. 2018 byla nalezena shoda otisků prstů žalobce v systému EURODAC, žalovaná požádala tzv. Dublinské středisko OAMP MV ČR o realizaci předání žalobce dle Dublinského nařízení III, čili v případě žalobce byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dodržena jednoměsíční lhůta pro předložení žádosti o převzetí či přijetí zpět upravená v čl. 28 nařízení Dublin III a v tomto stádiu řízení dle Dublin III nebyly dány důvody pro okamžité ukončení zajištění žalobce pro překročení lhůty pro trvání jeho zajištění v první fázi procesu jeho přemístění. Žalobce by měl brát v potaz, že na tuto jednoměsíční lhůtu pro předložení žádosti o převzetí či přijetí zpět jsou pak navázány další lhůty, a to lhůta 2 týdnů a šesti týdnů řešící případnou realizaci přemístění cizince do příslušné země vyřizující cizincovu žádost o azyl, během nichž může být cizinec nadále zajišťován (pochopitelně s přihlédnutím k dodržení maximální doby trvání zajištění – viz závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, který je dostupný na www.nssou.cz). Argumentace žalobce měsícem únor 2018, který měl a má „jen“ 28 dnů, s požadavkem, aby doba trvání zajištění cizince byla vymezena „jedním měsícem“, pak vyznívá absurdně a v neprospěch práv cizinců zajišťovaných v případě, každého prvního dne v měsících leden, březen, květen, červenec, srpen, říjen a prosinec každého roku, neboť tyto měsíce shodně čítají 31 dnů. Námitky žalobce proto v tomto směru soud shledal nedůvodnými.

13. Dále se soud zabýval námitkami žalobce o tom, že žalovaná nezkoumala a dostatečně neodůvodnila existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že *„[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně konstatovala, že žalobce nebyl v době zajištění dne 1. 2. 2018 držitelem platného víza nebo povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, a pobýval zde neoprávněně s cílem dostat se do Německa za svojí přítelkyní a dcerou. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, již i neoprávněný pobyt cizince na území se považuje za vážné nebezpečí útěku, tudíž je zjevné, že podmínky pro zajištění stanovené v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Žalovaná přitom na str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že vážné nebezpečí útěku spatřuje v neoprávněném pobytu žalobce na území České republiky, kdy žalobce má za cíl dostat se do Německa a současně nechce se vrátit do Itálie, třebaže zde požádal o azyl. Soud k tomu dodává, že je obecně známou skutečností, že Česká republika sousedí s Itálií, kam má být žalobce předán, což rovněž zakládá vážné nebezpečí útěku ve smyslu citovaného ustanovení. Soud proto v daném ohledu nepokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani za nezákonné a příslušnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.